

ნამდვილი ძუნწი ის არის, ვინც არ წარმოთქვამს ჩემზე დალოცვას (სალავათს), როდესაც ჩემს სახელს მოიხსენებენ მისი თანდასწრებით

ალ-ჰუსეინ იბნ 'ალი იბნ აბუ ტალისგან (აღლაჰი იყოს კმაყოფილი მისით და მისი მამით) გადმოცემულია, რომ აღლაჰის მოციქულმა (აღლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) თქვა: «ნამდვილი ძუნწი ის არის, ვინც არ წარმოთქვამს ჩემზე დალოცვას (სალავათს), როდესაც ჩემს სახელს მოიხსენებენ მისი თანდასწრებით».

[სანდო (საჰიჰ)] [გადმოსცა ალ-ნასაიმ ალ-ქუბრაში]

მოციქულმა (აღლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) გააფრთხილა, რომ მისი სახელის, ეპითეტების ან აღწერილობების ხსენებისას არ გამოეთქვებინათ სალავათის წარმოთქმა. მან თქვა: ჭმარითად, ნამდვილი ძუნწი ის არის, ვინც ჩემი სახელის ხსენებისას არ წამოთქვამს ჩემზე დალოცვას. ამ განცხადებას აქვს რამდენიმე მიზეზი: პირველ რიგში, ეს არის სიხარბის გამოვლინება იმასთან დაკავშირებით, რაც არ მოითხოვს არანაირ ხარჯს — არც ფულს და არც ძალისხმევას. მეორეც, ასეთი ადამიანი სიხარბეს ავლენს საკუთარი თავის მიმართ, რადგან იგი აკლებს თავს იმ ჯილდოს, რომელსაც მოციქულზე (აღლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) დალოცვის წარმოთქმისთვის მიიღებდა. დალოცვისგან თავის შეკავებით, მან დაკარგა შესაძლებლობა, შეესრულებინა მასზე დაკისრებული ვალდებულება და დაკარგა ის ჯილდო, რომელიც ამ ვალდებულების შესრულებას მოჰყვება. მესამეც, მოციქულზე (აღლაჰის ლოცვა და მშვიდობა მას) დალოცვის წარმოთქმა არის მისი უფლებების შესრულება ჩვენს მიერ. სწორედ მან გვასწავლა, გაგვიძღვა ჭმარითების გზაზე, მოგვინოდა აღლაჰისკენ და მოგვითანა გამოცხადება და შარიათი. ის გახდა ჩვენი გზის მაჩვენებელი აღლაჰის, კურთხეულის და ამალღებულის, ნებით. ვინც არ წარმოთქვამს დალოცვას მოციქულზე, სიხარბეს ავლენს არა მხოლოდ საკუთარი თავის მიმართ, არამედ მოციქულის მიმართაც, აკლებს მას ერთ-ერთ უმცირეს, მაგრამ მნიშვნელოვან უფლებას.

<https://sunnah.global/hadeeth/ka/show/5403>

